

пръчки и ги хвърляли на пъта, като познавали въздъха съ възкликваніа: **Осанна въ вышнихъ! благословенъ градъ во имѣ Господне!** И тъй ный сега, като държимъ въ ръцѣ пръчки намѣсто палмовы върбовы, които са тѣка намѣрватъ, като ли че посрѣщамы **І. Христа**, както нѣкога Го посрѣщнаахъ народа **Іерусалимскій**. Ный и самы, сдѣшатели, до нѣкога на сжщо ще посрѣшнимъ **Христа**, само не тъй както Го посрѣщнали **Іерусалимаанетѣ**; **Іерусалимаанетѣ** Го глѣдали като кроткъ **Царь**, възсѣднаахъ на жребе ослинно, а ный ще Го видимъ че иди на облацы съ голѣма сила и слава, сѣдникъ, страшенъ за нечестивытѣ. И споредъ тѣй, като държимъ въ ръцѣ пръчки отъ дръвѣа, напомнимъ си и вѣдѣнето наше възкресеніе—когато ще излѣзнемъ да посрѣшнымъ **Сѣдника**, страшныа за нечестивытѣ. И поглѣднете тѣзи пръчки! тѣ зимасъ сж были като мъртви, безъ животъ, но ето че съ настѣпваніето на пролѣтъта тѣ пакъ са съживили. И ный ще ѹмремъ, и за насъ ще настане смъртъта—тѣзи сѣрова зима, но ще доде и нашата пролѣтъ, и ный пакъ ще оживеймы,—и огньотъ ни тѣло въ земата, пакъ ще са събере и сѣдини съ дѣшата. Като глѣдамы зимно врѣме дръветата въ какво положеніе сж, и да речемъ да си помислимъ не можемъ си помисли че тѣ можтъ пакъ да оживѣатъ, да са раззеленатъ; но то тъй си става. Като глѣдамы